

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 109.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

εαυται ἴσμεν, ὅτι οἱ μὲν, καὶ συγ-
 γειῶν ἀμαρτῶν ὁ πλῆθος τῆς δεξιᾶς,
 ἦν ἡ πρὸ θεῶν σέβας τῶ μίχῳ ἐπιφύ-
 μιαι. οἷον εἰ τὸ θεῶν παροινήθειος γε-
 γρότες ἐκδικηταί. διὸ καὶ ἱεροσυίας
 ἐτυχεῖ. εἶδε πρόποι πινὰ ὑπὲρ τῆς
 δικῆς γέρονται. τῆς πάντως δοῦναι δι-
 κας δικῆς ὄντας. εἰ καὶ ἀκούσιος ἀκού-
 κιστοτες, καὶ τὸ ἐξυῖαται αὐτὸς ὀνο-
 μοφῆτης εἰπὼν, ἐδ' ἔχ' ἐκάν, ἀλλ' ὁ
 θεὸς παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας
 αὐτῶ. εἰ ποῖναι ὁ θεὸς παρέδωκε δικῆς
 δοῦναι, ὅτι αὐτὸν εἶναι δικῆς ὁ ἀκού-
 σιος φονεύσας τὴν δικῆς ὑπὲρ τῆς ὀφθῆς.
 εἰ γὰρ καὶ τῶ χεῖρα δοκᾷ ἔχειν μα-
 ρα, ἀλλὰ τῶ γνάμῳ ἔχει καὶ ἄρα. ἵ-
 ππος οὐδ' ἐνεχε, φησὶ, φυγῶν αὐτοῦ
 κατεψηφίσαντο ὁ ἀφ' τὸ γεγεννημένον.
 ἢ γὰρ αὐτὸν ἐξῆ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας
 πάντῃ αὐτὸν ἀφώρῃσεν, ἀλλὰ ἀφ' τὸ
 μὴ ὑπὸ τῆς συνηθῆ τῆς ἀναρεθῆτος
 ἀκρίτως ἀναρεθῆσαι, νικῶντος ὁ θυμῷ
 τοῦ λογισμῶν, καὶ τῆς ὀφθῆς τὸ ἀκρίτως
 ὀφθῆς φοιτῆς, ἀλλ' ἐδ' ἔπας αὐ-
 τὸν εἰς τέλος ἀφῆκε. ὅρον γὰρ αὐτὸν τὸ
 φυγῆς ὀφθῆς, τὸν τὸ ἀρχιερέως βίον. καὶ
 μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου, καὶ ἵδον αὐ-
 τῶ χαρίζεται, καὶ ἀποδίδωσιν αὐτὸν
 τῇ πατρίδι.

Τῶ αὐτῶ. ρβ.

Διὰ τῆς οἰμῆς τοῦ ἀρχιερέως τὸν
 βίον ὅρον τῆς φυγῆς τοῦ ἀκούσιος φον-
 νεύσαντος ἐθέσπισεν εἶναι μιλῶν ἐναρ-
 γῆ τεκμηρίω. ὅτι εἰ ὁ ἀκούσιος τοῦ
 ἀρχιερέως θάνατος τῆς ἀκούσιος φον-
 νεύσαντος τῇ πατρίδι ἀποδίδωσι, καὶ ἵ-
 δοθὼν αὐτοῖς χαρίζεται τοῦ μεγάλου
 ἀρχιερέως ὀφθῆς θάνατος, ὁ ὑπὸ
 τῆς ἀναρεθῆς σέβας, καὶ τὰ ἀκρίτως
 πλημμελήματα ἀφανίει, καὶ ἀποδίδωσιν
 πατῆρας τοῦς πειθῶντας αὐτῶ τῇ ἀνω

tuisse dixisti, ego hoc idcirco factū fuisse
 existimo, quòd Leuitæ quidem ad pro-
 fundendum cognatorum sanguinem dex-
 tras armauerant (quo tempore diuinum
 cultum vitulo attribuerunt) Deique con-
 tumelia affecti velut vindices extiterunt
 (vnde etiam sacerdotij dignitatem conse-
 cuti sunt) isti autem quodam item modo
 iustitiæ ministros sese præbuerunt, cum
 eos qui supplicio prorsus digni erant, & si
 haud sponte, interuenierant. Atque hanc
 sententiã ipse quoque Legislatoꝝ his ver-
 bis confirmat: Neque sponte, sed Deus
 tradidit eum in manus suas. Quocirca si
 Deum ipsum, ut pœnam subiret, tradidit,
 profectò plecti minimè conuenit eum,
 qui minimè sponte interfecit, atque iusti-
 tiæ administer exitit. Quamuis enim im-
 puram ac sceleratam manum habere vi-
 deatur: animum tamen ac voluntatem pu-
 ram habet. Quid igitur causæ est, inquit,
 quamobrem eum exilio multauerit? Non
 ceriè ob admissum facinus (nam alioqui
 extra promissionis terram omnino eum
 relegasset:) verum ne præcipiti impetu ab
 interfecti hominis propinquis morte affi-
 ceretur, vincente videlicet rationem fu-
 rore, atque iracundis iudicij syncerita-
 tem repudiante ac propulfante. At ne sic
 quidem eum perpetuò exulantem reli-
 quit. Pontificis enim vitam exilij termi-
 num ipsi præscribit: ac post eius à vita di-
 scessum reditum ipsi concedit, cumque
 patriæ restituit.

Eidem. 109.

Ob hanc, ni fallor, causam Pontificis
 vitam exilij tempus, ei, qui minimè vo-
 luntariam eadē admiserat, Legislatoꝝ præ-
 scripsit, ut perspicuo argumēto hoc nobis
 declararet: quòd si inuoluntaria Pontifi-
 cis mors, quæ haud sponte eadem per-
 petrarent, patriæ restituebat, reditumque
 ipsis concedebat, voluntaria magni Pon-
 tificis mors, quæ per resurrectionem ex-
 tincta est, voluntaria etiam crimina obli-
 terabit, omnesque qui ipsius verbis fidem

Mm iij

adhibebunt, supernæ Hierusalem reddet. Quæ enim fursum est Hierusalem, inquit diuinus Paulus, libera est, quæ est mater nostra.

Isidoro Diacono. II.

Quandoquidem id quod in Euangeliis dictum est, In Sabbato deuteroproto, vt obscurum, tibi exponi rogasti, audi. Deuteroproton dictum est, quia posterius quidem die Paschæ, primum autem Azymorum. Vespere enim Pascha immolantes, postridie Azymorum festum celebrabant, quodquidem etiam deuteroproton appellabant, propterea quod, vt dixi, dies ille die Paschæ posterior esset, Azymorum autem primus. Quodque hoc verum sit, argumento illud est, quod Apostoli hoc nomine accusati sunt, quia spicas vellere ac manducaret. Hoc enim duntaxat tempore spicæ dirigantur, atque ob fructum, ac messis tempus deorsum propendent, ac velut falcem ad sese vocant. Tertio quippe Azymorû die, manipulus quoque Deo offerebatur. Ita & dicitur, & ab eo quod factum est, perspicuû existit, id quod quæris. Quod si, Sabbato, dictum est, ne tibi id mirum videatur. Sabbatum enim festum omne nuncupant. Ac propterea dictum est. Sabbata sabbatorum: quoniam interdum festi principium, aut finis in hebdomadæ sabbato incidebat, quemadmodum etiam apud nos plerumque contingit. Nam cum Epiphania, aut carnalis Saluatoris natiuitas Dominico die occurrerit, duplicem solennitatem efficit, ac velut festum in festo. Eodem quoque modo apud illos si festum in Sabbati diem incidisset. Sabbata sabbatorum vocabatur.

Casio Presbytero. III.

Multis ex his, qui pauperum curam susceperunt, in priuatum quæstum tandem

Ιερουσαλήμ. ἡ γὰρ ἄνω Ιερουσαλήμ φησιν ὁ θεσπέσιος Παῦλος, ἐλευθέρα ἔστιν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ ἡμῶν.

Isidorus Diaconus. ε.

Τὸ ἐν σαββάτῳ δευτεροπρωτῶ ἐρημόν ἐν τοῖς εὐαγγελίοις ἐρμηνεύεται σοι ὡς ἀσάφες παρεχέσασαι. ἀκουε, δευτεροπρωτον εἶρηται, ἐπειδὴ δεῦτερον μὲν λέγεται τὰ πάχα. πρωτον δὲ τῶν ἀζύμων. ἐσπέρας γὰρ γίνοντες τὰ πάχα τῆ ἐξῆς τῶν ἀζύμων ἐπανηγύζον ἐορτήν. λέγεται δὲ δευτεροπρωτον ἐκάλου. λέγεται τὸ, ὡς ἐφίω, δευτερον μὲν εἶναι τὰ πάχα, πρωτῶν δὲ τῶν ἀζύμων. καὶ ὅτι τὸ ἐστὶν ἀληθές, δὴλον ἐκ τῶν τοῖς ἀποστόλοις ἐγκεκλήσασθαι ὡς πλιοντας τοῖς εἰσάχαις, καὶ ἐσθίουτας. ἐν ἐκείνῳ γὰρ τῷ χρόνῳ μόνον κερησαρῶσιν οἱ ἀσάχαις, καὶ κελνται ὑπὸ τοῦ καρπῶ, καὶ τῆς ὥρας ἀμνηστοῦ ὄρατος. οἷον ἐπὶ τῶν δρεπάνων ἐφ' ἑαυτοῖς καλοῦντες. τῆ τρίτῃ γὰρ ἡμέρᾳ τῶν ἀζύμων, καὶ τὸ δράγμα προσεφέρετο. ὅπως καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνῳ, καὶ ἀπὸ τοῦ γεγενημένου δὴλον ἐστὶ τὸ ζητήσασθαι. εἰ δὲ σαββάτῳ εἶρηται, μὴ θαυμάσιος. σαββάτον γὰρ πᾶσαι ἐορτὴν καλεῖσιν. καὶ λέγεται τὸ εἶρηται σαββάτα σαββάτων. ἐπειδὴ ἐστὶ ὅτι, ἢ ἂν ἀρχὴ τῆς πανηγύρεως, ἢ τὸ τέλος σιμπεπιπτε τῶ τῆς ἐβδομάδος σαββάτων, οἷον εἰπεῖν, καὶ ὡς ἡμῖν πολλάκις γίνεται. ὡς περὶ γὰρ ὅταν τὰ θεοφανία ἢ τὸ τοῦ σωτῆρος χριστοῦ σάρμα γέννησις ἐκκυελαῖ ἀπαντήσῃ, ποιεῖ διπλῶν τῶν πανηγυριῶν, οἷον ἐορτὴν ἐν ἐορτῇ. ὅταν καὶ ὡς ἑαυτοῖς ἢ καὶ ἢ πανηγυριῶν τῶν σαββάτων σιμπεπιπτε, σαββάτα σαββάτων ἐκαλεῖτο.

Κασίω πρεσβυτέρῳ. εα.

Πολλοὶ τῶν τῶν πνεύματων φροντίδα προσεχόμενοι εἰς τὸ ἴδιον χρηματισμὸν τελευτῶν.